

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 197/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Füzérom, M. R. Štefánika 1256/22, Trebišov, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 MCdo 6/2015 z 24. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“),

ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s právom na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 MCdo 6/2015 z 24. októbra 2016 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresný súd Trebišov (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 10 C 1/2010 z 21. októbra 2011 v spojení s opravným uznesením z 21. marca 2012 zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalobcovi sumu 30 306 € s prísl. a náhradu trov konania. Toto rozhodnutie bolo na základe odvolania sťažovateľa potvrdené aj rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 126/2012 z 1. októbra 2009 (obidve rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 14. februára 2012, pozn.).

3. Na základe podnetu sťažovateľa generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podal proti rozsudkom okresného súdu a krajského súdu mimoriadne dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 MCdo 1/2014 z 26. júna 2014 tak, že obidva mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

4. Ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 158/2015 z 18. augusta 2015 zrušil uznesenie najvyššieho súdu z 26. júna 2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie *„nakoľko základné právo žalobcu na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie bolo porušené, lebo generálny prokurátor nepodal v zákonnej lehote mimoriadne dovolanie“*.

5. Najvyšší súd následne napadnutým rozhodnutím mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora odmietol z dôvodu, že *„jednoročná lehota na podanie mimoriadneho dovolania uplynula 12.02.2014 a keďže mimoriadne dovolanie bolo podané na dovolacom súde 22.01.2014, tak bolo podané včas a je mylný a chybný nález ústavného*

súdu, že mimoriadne dovolanie nebolo podané včas. Aj napriek tejto skutočnosti však mimoriadne dovolanie NS SR odmietol. Ako dôvody... uviedol, že medzičasom t.j. od právoplatnosti rozhodnutí prvostupňového, druhostupňového súdu, najvyššieho súdu došlo k zmene judikatúry tak, že Ústavný súd SR dňa 18.03.2015 pod sp. zn. PL.z.3/2015 prijal zjednocujúce stanovisko, že prípustnosť a výnimočnosť mimoriadneho dovolania podávaného generálnym prokurátorom SR je akceptovateľná za podmienky vyčerpania všetkých zákonom dovolených riadnych ako aj mimoriadnych prostriedkov, ktoré som mal k dispozícii. “.

6. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu sťažovateľ namieta porušenie svojich práv z dôvodu arbitrárnosti a svojvoľnosti tohto rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré vidí v prvom rade v tom, že v čase podania jeho podnetu existovalo stanovisko najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky pod č. R 36/2008, podľa ktorého podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom nie je podmienené využitím riadneho opravného prostriedku účastníkom konania s tým, že mimoriadnym dovolaním v zmysle § 243e Občianskeho súdneho poriadku môže generálny prokurátor napadnúť aj právoplatné rozhodnutie súdu prvého stupňa.

7. V zmysle uvedeného sťažovateľ v zmysle princípu právnej istoty ako jednej zo základných princípov právneho štátu legitímne očakával, že najvyšší súd bude postupovať podľa tohto stanoviska. Preto výklad najvyššieho súdu v napadnutom rozhodnutí považuje za nedôvodný, arbitrárny a z ústavného hľadiska neudržateľný a neospravedlňujúci.

8. Podľa názoru sťažovateľa „je preukázané, že mimoriadne dovolanie bolo podané včas“ a ústavný súd vydal mylné rozhodnutie „per incuriam“, ktoré ho poškodilo. Najvyšší súd nemal odmietnuť mimoriadne dovolanie, ale rozhodnúť v súlade s predchádzajúcim uznesením, lebo skutková právna situácia sa nezmenila. Opak je svojvoľou v rozhodnutí, a teda v rozpore s citovanými článkami ústavy, listiny a dohovoru.

9. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, opisujúc súčasný skutkový stav svojej veci, sťažovateľ v závere žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva občana [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... čl. 36 ods. 1 Listiny... a čl. 6 Dohovoru... v spojení s právom na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, čl. 11 ods. 1 Listiny... a čl. 1 Dodatkového protokolu... uznesením Najvyššieho súdu... zo dňa 24.10.2016 sp. zn. 4 MCdo 6/2015... boli porušené.

2. Zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu.. zo dňa 24.10.2016 sp. zn. 4 MCdo 6/2015 v celom rozsahu a vec vracia najvyššiemu súdu... na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd... je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy konania.... a to v sume 1 147,97 €...“

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, I. ÚS 84/2015).

13. Predmetom konania ústavného súdu je sťažovateľom namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s právom na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 4 MCdo 6/2015 z 24. októbra 2016 z dôvodov uvedených v bodoch 6 a 7. Sťažovateľ súčasne napáda aj nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 158/2015 z 18. augusta 2015 (dôvody pozri v bode 8).

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (čl. 11 ods. 1 listiny) každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva.

Dedenie sa zaručuje. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

15. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní.

16. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (obdobne napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Podľa konštantnej judikatúry sa úloha ústavného súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa tak môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane odvolacieho konania či konania o dovolaní. Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

18. V tejto súvislosti ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00).

19. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí ako dôvod na procesné odmietnutie mimoriadneho dovolania (bod 38) zvolil skutočnosť, že sťažovateľ (ako jeho podnecovateľ) „nevyužil dostupný (mimoriadny) opravný prostriedok“, t. j. nepodal ako žalovaný v spore dovolanie, preto dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je v danom prípade procesne neprípustné. K rovnakým záverom dospelo aj spoločné zasadnutie občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu 20. októbra 2015, na ktorom bolo k problematike prijaté spoločné stanovisko, podľa ktorého „procesná prípustnosť

mimoriadneho dovolania podaného na podnet účastníka je v občianskom súdnom konaní podmienená tým, že tento účastník najprv sám neúspešne využil možnosť podať všetky zákonom dovolené riadne a mimoriadne opravné prostriedky, ktoré boli potenciálne spôsobilé privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie. Pokiaľ túto možnosť nevyužil, mimoriadne dovolanie treba odmietnuť.“. Týmto stanoviskom sa revidovali prijaté závery vyjadrené v predchádzajúcom období (R 36/2008, pozn.).

20. Tento názor zastáva najvyšší súd (bod 29 napadnutého rozhodnutia) i za situácie, že mu je známe stanovisko publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 36/2008, na ktoré poukazuje aj sťažovateľ. Zhodný názor ako v uvedenom stanovisku vyslovil aj ústavný súd, a to napr. v náleze zo 4. februára 2009 sp. zn. I. ÚS 178/08. I keď názor ústavného súdu v tomto náleze je odchylný od jeho názoru vysloveného v rozhodnutiach sp. zn. I. ÚS 136/06, III. ÚS 331/06, II. ÚS 185/09 a II. ÚS 391/09, podstatné je to, že medzitým došlo k rozhodnutiu pléna ústavného súdu o zjednotení odchylných právnych názorov.

21. V tejto súvislosti najvyšší súd taktiež konštatoval (bod 30 napadnutého rozhodnutia), že za účelom prekonania nejednotnosti rozhodovania prijal ústavný súd pod sp. zn. PLZ. ÚS 3/2015 18. marca 2015 zjednocujúce stanovisko, ktorého právna veta znie: *„Rešpektujúc princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, zohľadňujúc princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako i výnimočnosť mimoriadneho dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podávaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, je jeho prípustnosť v civilnom konaní akceptovateľná za podmienky vyčerpania všetkých zákonom dovolených riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré mal účastník konania k dispozícii a ktoré mohol účinne využiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov.*“

22. Najvyšší súd svoje rozhodnutie podporil aj ďalšími úvahami uvedenými v bodoch 31 až 36 napadnutého rozhodnutia, ktoré sú jasné a zrozumiteľné, teda ústavný súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia postačuje na záver, ktorý bol v tejto veci prijatý. V odôvodnení najvyšší súd uviedol logické dôvody, pre ktoré bolo potrebné

považovať mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora za neprípustné, a preto ich ústavný súd považuje i z hľadiska ústavných aspektov za dostačujúce a ústavne relevantné.

23. Judikatúra ústavného súdu zastáva stabilne názor, že mimoriadne dovolanie predstavuje výnimku z pravidla stability súdneho rozhodnutia vyjadreného jeho právoplatnosťou. Podstatou tejto výnimky je účel mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je jeho výnimočné použitie s cieľom presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť súdneho rozhodnutia v odôvodnených prípadoch. Uvedený účel môže mimoriadne dovolanie splniť iba v prípade, ak sú splnené kritériá akceptovateľnosti jeho právnej úpravy; jedným z týchto kritérií je povinnosť vyčerpať iné dostupné právne prostriedky nápravy pochybení vytykaných v mimoriadnom dovolaní. Rešpektovanie týchto kritérií je nevyhnutné z hľadiska princípov právneho štátu (čl. 1 ústavy), ako aj z hľadiska práva na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy) a práva na spravodlivý súdny proces v súlade s hodnotami zaručenými čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. PL. ÚS 57/99, II. ÚS 185/09, II. ÚS 280/2010).

24. Judikatúra ústavného súdu i všeobecných súdov sa v otázke prípustnosti mimoriadneho dovolania podávaného generálnym prokurátorom plynutím času menila, a to predovšetkým pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Zmenu možno vyjadriť trendom reštriktívnejšieho prístupu súdnych orgánov k oprávneniu generálneho prokurátora podávať mimoriadne dovolanie. Európsky súd pre ľudské práva opakovane potvrdil, že pripúšťa určité zásahy do konečných súdnych rozhodnutí ako výnimku zo zásady právnej istoty a zo zásady res judicata, ak je takýto zásah odôvodnený potrebou nápravy extrémnej chyby. „... Mimoriadny prieskum sa nesmie uplatňovať ako zastreté odvolanie (appeal in disguise) a samotná možnosť existencie dvoch právnych názorov na predmet konania nie je dôvodom na opätovné posúdenie veci. Odkloniť sa od tohto princípu je možné iba tam, kde je to nevyhnutné z dôvodu okolností podstatného a závažného významu.“ (Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z 23. júla 2009, bod 33). «... Dohovor zásadne umožňuje „znovuotvorenie“ právoplatne rozhodnutých konaní v prípade, ak vyjdú najavo nové skutočnosti. Akokoľvek, preskúmanie rozhodnutia by sa malo uplatniť za účelom nápravy hrubých (veľkých) pochybení súdu..., a nie iba ako inštitút predstavujúci vo svojej podstate odvolanie.» (Bulgakova proti Rusku, rozsudok

z 18. januára 2007, bod 34). Aj rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva z 9. júna 2015 vydané vo veciach proti Slovenskej republike (DRAFT - OVA a. s., PSMA, spol. s r. o., a COMPCAR, s. r. o.) pripomínajú význam a obsah princípu rovnosti zbraní a princípu právnej istoty, s ktorými bezprostredne súvisí otázka záväznosti, nezrušiteľnosti a dôveryhodnosti právoplatných súdnych rozhodnutí, ktoré boli napadnuté z iniciatívy generálneho prokurátora vyjadrenej podaním mimoriadneho dovolania.

25. Napokon otázka posúdenia prípustnosti mimoriadneho dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 35/02). Podľa názoru ústavného súdu uvedený výklad najvyššieho súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny.

26. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, mohol by v zmysle citovanej judikatúry nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný, čo však, ako už bolo uvedené, v okolnostiach prípadu ústavný súd nezistil.

27. Ústavný súd preskúmajúc námietky sťažovateľa preto sťažnosť v tejto časti v zmysle dikcie ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

28. Z obsahu podania sťažovateľa vyplýva, že brojí aj proti nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 158/2015 z 18. augusta 2015 (v petite ako porušovateľa však ústavný súd neuvádza, pozn.). Konanie pred ústavným súdom ako nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je v dôsledku zvolenej podoby špecializovaného

a koncentrovaného modelu ústavného súdництва v Slovenskej republike konaním jednoinštančným a rozhodnutia ústavného súdu sú (okrem výnimiek v súčasnosti uvedených v čl. 133 za bodkočiarkou ústavy, ktoré sa však netýkajú podanej sťažnosti, pozn.) konečné a záväzné pre všetky orgány verejnej moci, fyzické osoby alebo právnické osoby, ktorých sa týkajú. Právomoci a pôsobnosť, ktoré má ústavný súd ústavou a zákonom o ústavnom súde presne vymedzené, nemôže prekračovať. V nadväznosti na to ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že medzi jeho oprávnenia nepatrí rozhodovanie o opravných prostriedkoch vo všeobecnosti „a fortiori“ o opravných prostriedkoch, ktorými sa fyzické osoby alebo právnické osoby domáhajú preskúmania rozhodnutí ústavného súdu, proti ktorým podľa čl. 133 ústavy a podľa § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde žiaden opravný prostriedok nie je prípustný (obdobne I. ÚS 662/2014). Neexistuje teda žiadny riadny ani mimoriadny opravný prostriedok, pomocou ktorého by bolo možné rozhodnutie ústavného súdu (a aj konanie pred ním) preskúmať. Takúto právomoc nemá ani ústavný súd (obdobne I. ÚS 5/08).

29. Ústavný súd v súvislosti s uvedeným v bode 29 uvádza, že aj pokiaľ by sťažovateľ kvalifikovaným spôsobom, t. j. v petite sťažnosti, napádal (aj) postup ústavného súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím sp. zn. III. ÚS 158/2015 z 18. augusta 2015, musel by v tejto časti sťažnosť odmietnuť pre jej neprípustnosť [§ 24 písm. c) zákona o ústavnom súde].

30. Pokiaľ sťažovateľ v spojitosti s napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu namietal aj porušenie čl. 20 ods. 1, čl. 11 ods. 1 a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd konštatuje, že ani tieto jeho námietky týkajúce sa zmenšenia jeho majetku nemohli byť spôsobilé na prijatie iného rozhodnutia, keďže iba nadväzovali (navyše bez riadneho odôvodnenia – § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.) na argumentáciu sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru (sťažovateľ ako žalovaný bol v spore zaviazaný zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu s prísl. a bola proti nemu vedená exekúcia, ktorú napadol na ústavnom súde aj vo veci sp. zn. Rvp 12820/2016, pozn.).

31. Z uvedených dôvodov jeho sťažnosť ústavný súd odmietol po jej predbežnom prerokovaní v tejto časti taktiež z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu (čl. 133 ústavy)

V Košiciach 5. apríla 2017